

LÜTFİ HALİL YİNANÇ

Doc: 14, 22.1.1965

Yüksek huzura,

Can-ı gönülden aziz kardeşim Tayyip Beyefendi;

Viyana'dan lütuf buyurulan 9.10.1964 tarihli mektub-ı sâmilere cevap vermediğim için zât-ı âlinizden son derece mahcubum. Kusurumun affını dilerim. Bunun da birçok sebeplerden neşet ettiğini arz edeyim. Bu sene küçük kızım Nigar'ı Maraş Kız Öğretmen mektebine kaydettirdim. Daha doğrusu imtihanı kazandı. Ağabeyleri orada okumasını muvafık gördüler. Bendeniz de onların sözü yerde kalmasın diye bi'l-mecburiye Maraş'a götürdüm. Halbuki burada lise imtihanını da kazanmıştı. Gözümüzün önünde okutmak dururken Maraş gibi ahlakı düşük bir yerde okuması bendenize pek gîrân geldi. Tam Kasım ayından bu ana kadar beş altı defa Maraş'a seyr ü sefer ettim. Hele birinde bir makine kazasına maruz kaldık ki az daha canımdan da oluyordum. Meğer mektep adı yatılı imiş, her bir masrafını kız velileri yaptı, onun da ehemmiyeti yok. Mektep soğuk, bakım yok. Nizam intizam denilen bir şey yok. Gelişi güzel bir şey. Kalksan vaziyeti şikâyet etsen kimden kime şekva edeceksin. Velhasıl manevi bir azap içinde kaldım. Bu arada diğer kızım Münire'nin evlenme işi araya girdi. Halen Ankara Emniyet Teşkilatında başkomiser olan aslen Elbistanlı Mustafa Çetin adında bir çocuk ile nişanlandı. Mart veya Nisan ayında gelin olacaktır. Her ne kadar küfüv ve emsalimiz değilse de mukarrerat böyle imiş, buna da hayli üzüldüm. Çünkü gerek büyük hemşire ve gerekse ağabeyleri daima bendenize karşı emir vâki ihdas ettiler. Esasen vermeye gönlüm yoktu. Bu hale de için için ağlar, kimselere derdimi dökemez oldum.

Bu üzüntü derununda vakit geçirirken Hüsamet'in ağır bir hastalığa yakalandı. Tam on gün evimiz ölü evine döndü. Doktorların beşi gelir üçü gider. İlaç ve saire hiç tesir etmez, Ankara veya İstanbul'a gitmeye takati kalmadı. Artık kendisi vasiyet etmeye başlar, bizleri hüngür ağlatırdı. Cenab-ı Allah'ın lütuf ve keremiyle bir sıhhiye memuru (bir penisilin) iğnesi tatbik etti. Ondan sonra gözünü açtı. Rabbime yüz bin kere hamt ve sena ettik.

Ondan sonra bendeniz hastalandım. Hemşireler hastalandılar. Bir türlü rahat etmedim. Bu sıkıntı ve üzüntüler içinde vakit geçirdim. İşte bu yüzden o kıymetli mektubunuza cevap i'tâ etmediğim için üzülüyorum. Fakat gerek Hüsamet'in'e ve gerekse Halil'e her an zât-ı sâmilere mektupsuz bırakmamaları için ihtarât ve tenbihât-ı lazımede bulunurum. Onlar da yazdıklarını ve cevap aldıklarını söylediler.

Geçen gün bizim Muharrem Bey'e de bir kıymetli mektubunuzun geldiğini söyledi. Çok sevindim. Biz zât-ı âlinizi katiyyen unutamayız. Sen ki o acılı günlerimde bendenizi teselli etmek suretiyle kırık kalbimi tamir eden kanı temiz, melek-simat bir zât-ı âlikadersinizdir, nasıl unutabilirim.

Şuna da çok üzüldüm. Bu sene Avrupa'ya davetli olduğunuzu ve Elbistan'a gelemeyeceğinizi Hüsamet'in anlatıyordu, pek müteessir oldum. Halbuki bu sene yaz için Leman Hanım ve çocuklar da gelir adam akıllı bir tebdil-i hava yaptırırız ümidinde idik. Sukut-ı hayale uğradık. Hele Korkmaz'dakiler Temmuz ve Ağustos gelse de bir daha Tayyip Bey'i görsek diyorlardı. Korkmaz'dan bizim Göksun'a hareket ettiğimiz gün bütün köylünün büyükleri hoş-âmediye gelmişler. Aralarında bir program yapmışlar. Davet günlerini taksim etmişler imiş. Nasip olmadı. Bu sene yine teşrifinizi haber vermiştim. Olmadı.

Naile'ye ve Zeki'ye İstanbul'dan ve Avrupa'dan lütfen yollamış olduğunuz mektup ve kartlara son derece minnettar kalmışlardır. Zikr-i cemilinizden bir an fâriğ olmuyorlar. Geçenlerde Naile'nin küçük oğlu bir kız kaçırdı, onun düğününe gitmiştik. On gün kaldık. Kışa tutulduk, arz-ı hürmet ederler. Epeyce başınızı ağrıttım. Bakalım zât-ı âliniz ve çocuklar nasıldır. Leman Hanım âfiyette mi? Bendeniz gelip onları ziyaret edemedim. İhtiyarlık serime çöktü. Çocuklarımin her birinin bir derdi bendenizi çöktürdü. Mehmet Bey'in Ankara'da okuduğunu yazmışsınız. Hangi kısımda, hangi fakültededir, yazınız.